
ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ

ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΜΑΘΗΤΡΙΑΣ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΙΑΣ ΠΟΥ ΑΠΕΣΠΑΣΕ ΤΟ
ΒΡΑΒΕΙΟ ΣΤΟΝ 8ο ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ "ΚΥΠΡΟΣ - ΕΛΛΑΔΑ
- ΟΜΟΓΕΝΕΙΑ : ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΓΕΦΥΡΕΣ" 2021 2022 ΣΤΗΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ
ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Αρκετά χιλιόμετρα έξω από την Πάφο, βρισκόταν ένα γραφικό χωριουδάκι. Παράξενα σιωπηλό, περνούσε σχεδόν απαρατήρητο από τους τυχαίους διαβάτες. Όλα κυλούσαν ήσυχα σε αυτό το χωριό. Κανείς από τους ταξιδιώτες που ξεστράτιζαν κατά εκεί, δε θυμόταν αργότερα στις διηγήσεις του, το όνομά του. Και όμως, η ξύλινη πινακίδα στην είσοδό του, το έγραφε με κεφαλαία, καθαρά γράμματα. <<ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ>>

Σε αυτό το παράξενο χωριό, έφεραν τα βήματά του το γερο-Νικόλα, τον τσαγκάρη. Έρημος, φτωχός και αδύναμος, αναζητούσε ένα μέρος να αποτραβηχτεί από τον κόσμο, να ριζώσει, να ξεχάσει και να ξεχαστεί. Δεν έβρισκε. Πολλά χωριά είχε αλλάξει αφότου αφέθηκε ελεύθερος από την αιχμαλωσία. Δε ρίζωνε. Κανένας τόπος δεν τον χωρούσε. Χτυπημένος από τα βάσανα του τόπου του είχε παραξενέψει και είχε σκληρύνει η καρδιά του. Ήταν πάντα σκυθρωπός, κατσούφης και γκρινιάρης. Καλό λόγο δε χρωστούσε σε κανέναν. Ήταν μια σκιά του αλλοτινού του εαυτού. Ζωντανός αλλά νεκρός. Δε θυμόταν καν έτος ή μήνα. Ούτε τον ένοιαζε !

Κάθε ώρα, κάθε στιγμή το μυαλό του κολλημένο στις ίδιες σκηνές: Στρατιώτες, λύσσα, όπλα, τανκς, βομβαρδισμοί, εκκωφαντικός θόρυβος, κραυγές, ουρλιαχτά, αίμα, σκοτωμένοι, φωτιά, τρόμος, πανικός, τρέξιμο, τρέξιμο, τρέξιμο... Ξανά ουρλιαχτά, βιασμοί, δέσιμο, ξύλο, τραβολογήματα, αιχμαλωσία, περιπλάνηση, αβεβαιότητα... Και νοσταλγία: Η παλιά του ζωή; το σπίτι του; Και αγωνία: Να ζει η γυναίκα του, να ζει η κόρη; Και που; και πως;

Τώρα ο γερο-Νικόλας, ο τσαγκάρης, ξεκίνησε μια νέα ζωή που πάσχιζε να την κάνει, όπως των άλλων, σχεδόν φυσιολογική. Σέρνοντας αργά τα βήματα του, βυθισμένος στις σκέψεις του, ξαφνιάστηκε όταν αντίκρισε το χωριουδάκι «Του ξεφύτρωσε αυτό;» σκέφτηκε. Δεν είχε ακούσει για αυτό το μέρος και φοβισμένος μήπως βρει τους κατοίκους εχθρικούς, επιτάχυνε το βήμα του για να το προσπεράσει. Όμως η ανάγκη των ανθρώπων τον κυρίευσε και χωρίς να ορίζει πλέον τα βήματά του, βάδισε προς αυτό. «Θα καθίσω λίγες μέρες να ξεκουραστώ, να δουλέψω να κάνω έναν κόμπο και ύστερα φεύγω. Ποιος ξέρει τι σοί άνθρωποι κατοικούν εδώ..»

Παραδομένος στις σκέψεις του, βρίζοντας την κακιά του τύχη, έφτασε στο πρώτο μαγαζάκι του χωριού. Ένα μικρό μαγαζάκι με ξύλινα παράθυρα και πεντακάθαρη αυλή. «ΤΟ ΤΣΑΓΚΑΡΙΚΟ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ» διάβασε στην ταμπέλα πάνω από την πόρτα. Χωρίς να το καλοσκεφτεί, έσπρωξε την πόρτα και μπήκε. Ένας μελωδικός ήχος από κουδουνάκια, που ήταν κρεμασμένα πάνω από την πόρτα, τον καλωσόρισε.

Η εικόνα του χώρου στην καρδιά του γερο-Νικόλα ξύπνησε απρόσμενα μια ξεχασμένη από τα χρόνια ανάμνηση. Θυμήθηκε τότε, που παιδί ακόμα, ένοιωθε ασφάλεια στην αγκαλιά της μητέρας του. «Τι στην οργή!» μούγκρισε σαν πληγωμένο ζώο μέσα από τα δόντια του. Θυμωμένος κούνησε το κεφάλι του με δύναμη σαν να ήθελε να τινάξει τη θύμηση! Λες κι έτσι θα γλύτωνε από τις αναμνήσεις του.

«Καλημέρα καλέ μου κύριε. Τί θα θέλατε;» Η φωνή του ιδιοκτήτη έβγαλε απότομα τον γερο-Νικόλα από τις θλιβερές του σκέψεις. Γύρισε και αντίκρισε τον πιο καλοσυνάτο άνθρωπο που είχε συναντήσει ποτέ του! Μικρόσωμο, τυλιγμένο με μια φθαρμένη κάπα, με μάτια ευγενικά που τον κοιτούσαν χωρίς να κρίνουν. «Είμαι ξένος σε αυτά τα μέρη. Γυρεύω δουλειά και ένα μέρος να μείνω. Μπήκα γιατί παλιά ήμουν και εγώ τσαγκάρης.

«Είσαι τυχερός καλέ μου άνθρωπε!» αποκρίθηκε καλοσυνάτα ο γέρο-Ελπίδιος «Πλησιάζουν τα πρώτα κρύα και όλοι χρειάζονται καινούργιες μπότες και

παπούτσια! Δε μπορώ να τα προλάβω όλα μόνος μου. Ο Θεός σε έσπειλε! Όσο για το πού θα μείνεις, κάποιο δωμάτιο θα υπάρχει στο πανδοχείο της κυρίας Αγάπης. Δεν έρχονται πολλοί ταξιδιώτες αυτή την εποχή».

Μίλησαν λίγο ακόμα, κανόνισαν τα της δουλειάς και ο γερο-Νικόλας κίνησε για το πανδοχείο που θα έμενε. Δε δυσκολεύτηκε να το βρει. Ήταν όπως το είχε περιγράψει ο τσαγκάρης. Όμορφο, λουσμένο στο φως, ξεχωριστό. Έριξε μια ματιά τριγύρω, χάζεψε για λίγο τα δέντρα που σκίαζαν την πλατεία μπροστά και αποφασιστικά χτύπησε την πόρτα. Του άνοιξε μία ηλικιωμένη κυρία, κάπως στρουμπουλή με αστραφτερά μαύρα μάτια.

-Γεια σας, σας περιμέναμε! Είμαι η Αγάπη. Το δωμάτιό σας είναι ήδη έτοιμο! Ο γερο-Νικόλας παραξενεύτηκε «Με περίμεναν; Εμένα; από πού και ως πού;» αναρωτήθηκε μα καθώς ήταν πολύ κουρασμένος για να σκεφτεί, πήγε στο δωμάτιό του και έπεσε με τα ρούχα στο κρεβάτι. Πεινούσε σα λύκος! Καθώς όμως ήταν απένταρος, δεν είχε επιλογή. Ήταν βλέπετε και υπερήφανος. «Αύριο, αύριο» σκέφτηκε και έκλεισε τα μάτια του.

Ο ήχος από το ξυπνητήρι έφτασε στα αυτιά του μαζί με το λάλημα ενός πετεινού. «Τι στο καλό; Είναι δυνατόν; Δεν κοιμήθηκα ούτε μισό λεπτό». Τσακισμένος από την κούραση και τα νεύρα του έφτασε στην ώρα του στο τσαγκάρικο. Ο κυρ Ελπίδιος τον καλημέρισε με ένα αινιγματικό χαμόγελο και του έδειξε τις μπότες. Ύστερα έφυγε αθόρυβα.

Πριν αρχίσει τη δουλειά του ο γερο-Νικόλας κάρφωσε τα μάτια του στο ρολόι απέναντι. Η ώρα ήταν οχτώ! Στρώθηκε στην δουλειά. Μπορεί να ήταν ιδιότροπος, όχι όμως τεμπέλης. Ακούγοντας για χιλιοστή φορά το γουργουρητό του στομαχιού του, κουρασμένος και ιδρωμένος από την δουλειά, κοίταξε το ρολόι απέναντι του. Ένιωσε έκπληξη! Η ώρα ήταν οχτώ το βράδυ! «Μάλλον είναι χαλασμένο» σκέφτηκε «και όμως ακούω τους χτύπους του!» Άφησε τη ματιά του να πέσει στα παπούτσια που γυάλιζε. Ήταν όλα αστραφτερά σαν καινούργια, τακτοποιημένα στο ράφι τους. Το βλέμμα του στάθηκε σε ένα ζευγάρι, πήρε αργά στα χέρια του ένα μικρό, κόκκινο, ταλαιπωρημένο από τους

δρόμους μποτάκι. Ένα αχνό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του. Έμοιαζε όμως περισσότερο με γκριμάτσα πόνου! <<Σαν το γιορτινό μποτάκι της ...>>.

Οι αναμνήσεις όρμησαν σα χείμαρρος στην παγωμένη καρδιά του. Δεν ήταν όπως άλλοτε όμως, βίαιες και βασανιστικές. Ήταν απρόσμενα γλυκιές, με μια έντονη μυρωδιά ελπίδας, που ποτέ μέχρι τότε, δεν είχε νιώσει. Παραδομένος σε αυτές, έκλεισε για λίγο τα μάτια του και αφουγκράστηκε για πρώτη φορά την ψυχή του. Την ένιωσε μόνη, πληγωμένη και άδεια. Ο πόνος της είχε κάνει μεγάλη. Την είχε ποτίσει δηλητήριο και είχε διαγράψει κάθε ανάμνηση γλυκιά και τρυφερή. Καυτά δάκρυα κύλισαν στα θολά του μάτια.

<<Συγχωρέστε με! Δε μπόρεσα να σας προστατεύσω...>> μουρμούρισε.

Το μυαλό του έπαιζε παιχνίδια. Το σκηνικό άλλαξε. Ένας ξαφνικός ήχος. Φως. Γέλια κοριτσίστικα έσβησαν τον θόρυβο του χαλασμού. Λουλούδια. Η αυλή τους. «Είσαι ο πιο γλυκός μπαμπάς του κόσμου» ,τιτίβιζε η μικρή Ζωή χοροπηδώντας χαρούμενη με τα αστραφτερά μποτάκια της στο κατώφλι του σπιτιού τους. Πιο πέρα χαμογελαστή, με την ποδιά της κουζίνας στην μέση, τους κοιτούσε με στοργή, η νεανική του αγάπη, η γυναίκα του, η Αθανασία.

-Να δω τι σκαρώνετε εσείς οι δυο, έλεγε τάχα θυμωμένη, με τα χέρια στη μέση της.

-Μπαμπά σε αγαπώ! Σ' αγαπώ μέχρι τον ουρανό! Δε θα με αφήσεις ποτέ σου μπαμπά, ε;

Αθανασίασαα! Ζωούλασαα! Τι απογίνετε ψυχές μου; Το μυαλό του γερο-Νικόλα θόλωσε. Σωριάστηκε βαρύς στο πάτωμα, ανάμεσα στις μπότες που γυάλιζε, με το κόκκινο μποτάκι σφιχτά στο χέρι.

Μουρμουρητά, σιγανά σκουντήματα κι ύστερα τίποτε πάλι. Σα σε όνειρο, μετά από ώρα του γαργάλησε τη μύτη μια όμορφη μυρωδιά πλούσιας σούπας! Άνοιξε τα μάτια του με κόπο.

-Φάε, θα σου κάνει καλό! Ο γερο-Νικόλας συγκέντρωσε με το ζόρι το βλέμμα του στη γυναίκα που μιλούσε. Δίπλα του βρισκόταν μία γαβάθα σούπα, ενώ πιο πέρα στεκόταν ντροπαλά ένα κοριτσάκι.

- Ποια είσαι εσύ;» ρώτησε τη γυναίκα ξέπνοα

- Εγώ είμαι η Ελπίδα και αυτή εδώ, είναι η κόρη μου η Χαρά, απάντησε η γυναίκα με την πιο ζεστή φωνή που είχε ακούσει ποτέ του. Πήρε αμίλητος το κουτάλι με τρεμάμενα χέρια και το έφερε με κόπο στο στόμα του. Κάθε γουλιά που κατάπινε, κυλούσε μέσα του σα μαγικός ζωμός, ξεπλένοντας έγνοιες, σβήνοντας βάσανα, γιατρεύοντας πληγές. Κάθε γουλιά άφηνε μια ελπίδα, μια ιδέα χαράς. Συλλογισμένος σηκώθηκε, χάιδεψε το κεφαλάκι της μικρής Χαράς, μουρμούρησε ένα ευχαριστώ και βγήκε στο δρόμο.

Κάτι είχε αλλάξει μέσα του αλλά δεν ήξερε τι. Άφησε το βλέμμα του να πλανηθεί στα σπίτια του χωριού. Δεν του φαίνονταν τώρα αφιλόξενα. Ήταν όμορφα, συγυρισμένα, τόσο διαφορετικά από χθες. «Μα χτες; ή μήπως δεν ήταν χτες;

Μπορεί να τα χάνω >> σκέφτηκε.

Ένα λευκό σκυλάκι που μπλέχτηκε στα πόδια του, τον έβγαλε από τις σκέψεις του. Ήταν πολύ τυχερό! Μια μέρα πριν ο γερο-Νικόλας θα το είχε κλωτσήσει! Όχι όμως απόψε! Απόψε η μέρα μύριζε ελπίδα για το αύριο, χαρά για τη ζωή, αγάπη για το χωριουδάκι και πίστη πώς όλα θα πάνε καλά. Απόψε στην καρδιά του χωρούσε όλος ο κόσμος. Ναι! ίσως και ο κόσμος να ένιωθε αγάπη γι αυτόν τον ξεχασμένο γέρο.

Ξαφνικά, από το πουθενά εμφανίστηκε ένα μικρό παιδάκι και ήρθε τρέχοντας κοντά του.

-Σας ενοχλεί κύριε; ρώτησε δείχνοντας το σκυλί.

Ο γερο-Νικόλας σήκωσε το βλέμμα και το κοίταξε στα μάτια. Μεγάλα, αθώα, φωτεινά, έκλειναν μέσα τους έναν ολοκαίνουργιο κόσμο. Υπήρχε αποδοχή στο βλέμμα του παιδιού. «Δε φταις γερο-Νικόλα. Τι μπορούσες να κάνεις;» Του φάνηκε σαν να τον προέτρεπε: Έχε πίστη. Ίσως κι αυτές βρήκαν το δρόμο τους. Ίσως ξανάφτιαξαν τις ζωές τους. Ίσως στη στράτα τους βρέθηκαν άνθρωποι καλοί, στοργικοί. Ίσως είναι καλά η Ζωή σου!

-Πώς σε λένε; ρώτησε τραυλίζοντας. Μέσα του όμως γνώριζε ήδη την απάντηση.

-Πίστη, απάντησε το κοριτσάκι. Νομίζω ότι έψαχνες να με βρεις. Μη φοβάσαι, γνωρίζεις που μένω τώρα. Θα με βρίσκεις στις κινήσεις καλοσύνης των ανθρώπων. Γιατί υπάρχει και καλοσύνη στον κόσμο...

Η καρδιά του σταμάτησε απότομα. Κατάλαβε. «Ζωή μου! Αθανασία μου! Θα σας θυμάμαι ως την τελευταία μου πνοή!»

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΟΚΥΤΤΡΙΟΥΣ ΠΟΥ ΕΖΗΣΑΝ ΚΑΙ
ΖΟΥΝ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΗΜΟ ΤΩΝ ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΩΝ!